

יום ג', ט' בשבט תשס"ב (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אתמול, **ח' בשבט**, תמה תקופת ה"זקנים" ונמסרה הנהגת עם ישראל לשופטים. יום זה צויין כתענית ציבור בימי קדם. אחרי שמת יהושע ולא הניח בן, עברה הנהגת העם לידי הזקנים, שעוד בחיי יהושע היה רישומם ניכר. וכן שנינו בפרקי אבות: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה." ואילו באבות דרבי נתן, הגרסה היא: "...ויהושע לזקנים, וזקנים לשופטים ושופטים לנביאים." ונחלקו חכמים מי היו הזקנים האלו. יש אומרים שהם היו אלדד ומידד {ר' במדבר פרק י"א} ויש אומרים שהם בני לוי, שעליהם לא נגשרה גזירת דור המדבר (שימותו במדבר בגלל חטא המרגלים). ועמם היו אלעזר הכהן ופינחס בנו וכלב בן יפונה שהיה העיקר, ולהם מסר יהושע את התורה. ואחרי שעמדו בראש העם 17 שנה, התחילה אחריהם תקופת השופטים. ויש אומרים שהשופטים הם הזקנים. ואם כן, נמשכה תקופת השופטים מאחרי מות יהושע ועד מות שמואל 366 שנה בערך (משנת 2517 ועד שנת 2883) שגם שמואל היה בכלל השופטים.

לקראת שבת שירה:

בשבת הקרובה, אנו קוראים בתורה בפר' "בשלח", והיא נקראת **שבת שירה**, על שם **שירת הים** שאמרו בני ישראל אחר קריעת ים סוף, והיא כתובה בפרשה זו – "אז ישיר משה ובני ישראל..." [שמות ט"ו 1-15]. לא שירת הים בלבד יש בפרשה זו, אלא עוד הרבה עניינים: יציאת מצרים, קריעת ים סוף, חוק ומשפט, מן, באר, ומלחמת עמלק. אעפ"כ לא ייחדו ישראל שם לשבת זו, אלא על-שם השירה בלבד, כי שירה זו – ששרו ישראל אחרי קריעת הים – היא שירה לישראל **בכל הדורות** כאילו עכשיו אמרוה. ולמה כן? – שכל דברי התורה – הקב"ה מדבר וישראל שומעים, ופרשה זו – ישראל דיברו והקב"ה וכל פמליותיו מאזינים למוצא פיהם. כי באותה שעה נתרוממו נפשות ישראל למדרגה עליונה שאין למעלה הימנו, ונעשו ליבותיהם מעיינות שופעים תורה... [ספר התודעה]

לקראת ט"ו בשבט הבעל"ט (בעוד 6 ימים!):

סגולה מיוחדת לט"ו בשבט מכל חגי ישראל: יום זה הוא חגה של **ארץ-ישראל**. לעומת כל שאר המועדים, על אף זיקתם המיוחדת לגאולת הארץ, הלכותיהם נחשבות מצוות תלויות באדם באשר הוא נמצא, והחג והלכותיו מתקיימים גם באדמת נכר. את ט"ו בשבט חגגו בניכר כזכר למצוות הארץ. עם תחיית ישראל בארצו, נתלווה לחג צביון חדש ומיוחד והוא משמש חג הנטיעות בישראל.

בט"ו בשבט נפתחים מעיינות האהבה שלנו אל החי והצומח. אם בכל זמן ומועד אנו חושבים על מהותם של ערכים וסמלים שבשטף הימים אנו מסיחים דעתנו מהם, הרי מקום של כבוד שמור גם לחמישה-עשר בשבט שהוא, לפי דברי בית הלל במשנה – וכן נקבע להלכה – "ראש השנה לאילנות". משמעותו ההלכתית של ראש השנה זה: כדי לדעת מהו בדיוק הגבול בין השנים בצמיחת האילן – למשל, מתי ייקבע המעשר בדיוק בין השנה השלישית (ערלה)

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ט' בשבט תשס"ב (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לשנה הרביעית (נטע רבעי) – נקבע הכלל: כל פרי שנחנט לפני ט"ו בשבט שייר לשנה שקדמה לט"ו בשבט, ואם נחנט לאחר החג, ישתייך לשנה שלאחר ט"ו בשבט. [במעגלי החיים]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל